

»Lze dokonce tvrditi, že podnik přestává být židovským, třebaš jím byl dne 22. března 1939, odpadne-li později skutečnost, která z něj dne 22. července 1939 činila podnik židovský. Se zřetelem ke znění § 7 nařízení, které vyznívá v čase přítomném, dlužno tedy i v takovém případě rozhodnouti o povaze židovského podniku podle stavu toho času, kdy se o tom rozhoduje.«

Německé správní úřady v Protektorátu.

Státní podsekretář Dr. von Burgsdorf projevil redakci »Der Neue Tag« za účelem uveřejnění (k němuž došlo ve zmíněném listě dne 16. července 1939) toto:

1. Říšský protektor je zástupcem a jediným představitelem Führera a říšské vlády v Protektorátě. Je tedy představeným všech německých úřadů v Čechách a na Moravě. Jeho vůli na poli administrativním provádí t. zv. »A m t d e s R e i c h s p r o t e k t o r s«. V tomto úřadě spojují se v nejvyšší instanci všechny obory administrativy. Každý obor tvoří t. zv. »G r u p p e« (skupinu).

2. Tak na př. pro všechny otázky oboru obchodu, průmyslu a živností se soustřeďují ve skupině (»Gruppe«) »Gewerbliche Wirtschaft«. Skupina »Kulturpolitische Angelegenheiten« pořádala na př. Deutsche Kulturwoche, a obsahuje zejména tisk, rozhlas a film. Celní a finanční otázky soustřeďují se ve skupině »Finanzwesen«. Pro otázky stavebnictví, sociální péče a pracovních sil jest příslušná skupina »Arbeits- und Sozialangelegenheiten«.

Veliteli bezpečnostní policie (Befehlshaber der Sicherheitspolizei) podléhají jednak Gestapo (Geheime Staatspolizei) a jednak Kriminalpolizei.

Jako úřady tajné státní policie (Gestapa) jsou zřízeny jednak úřadovna (Polizeistelle) v Praze pro Čechy a jednak v Brně pro Moravu, a mimo to jsou v každé zemi

zřízeny venkovské služebny (Aussendienststellen) v důležitějších městech.

Dále sem patří velitel pořádkové policie (Befehlshaber der Ordnungspolizei), jemuž podléhá německá Schupo (Deutsche Schutzpolizei). V Protektorátu jsou t. č. dva policejní pluky, a to Polizeiregiment 1 v Praze XIX. a Polizeiregiment 2 v Brně.

3. Mimo shora uvedené skupiny existovaly ještě skupiny »Böhmen« a »Mähren«. Jejich úkol spočíval v tom, aby přispívaly radou a pomocí Oberlandrátům té které země a aby v interních rozpravách Oberlandrátů vyjasňovaly pochybné otázky zásadního významu. Praxe však ukázala, že této zprostředkující činnosti není zapotřebí v Čechách, poněvadž v jejich hlavním městě má své sídlo říšský protektor sám, takže může tuto činnost obstarávat sám svými odbornými skupinami. Proto byla skupina »Böhmen« zrušena.

Skupina »Mähren« však bude trvati nadále a bude zaručovatí těsný styk mezi Oberlandráty země moravské a úřadem říšského protektora v Praze, a to z Brna.

4. V Čechách a na Moravě je celkem 19 Oberlandrátů, z nichž každý je příslušný pro obvod tří až čtyř, anebo i pěti obvodů okresních. Čeští okresní hejtmani jsou povinni pracovat s nimi co nejtěsněji a dostávají od nich politické směrnice pro svou činnost. Oberlandrát má k dispozici více vyšších a středních úředníků k provádění svých úkolů. Oberlandrát je zásadně příslušný pro všechno, co není vyhrazeno jiné instanci.

Daňová plná moc.

Finanční právník v č. 9, roč. IV. upozorňuje na výnos zemského finančního ředitelství ze dne 9. V. 1939, č. XVI-1606/39 tohoto znění:

»Nutno vždy dbáti toho, aby každý, kdo jedná jako zmocněnec, předložil plnou moc znějící na zastupování ve věcech daňových (viz odst. 8 prov. nař. k § 263, odst. 1 zák. o př. d.), pokud ovšem ji nepředložil již dříve a pokud nebylo úřadu oznámeno, že plná moc byla odvolána (odst. 3 prov. nař. k § 263, odst. 1 cit. zák.).

Speciální daňová plná moc, vydaná jen k provedení určité záležitosti daňové, neopravňuje zmocněnce, aby kromě záleži-

tosti, v plné moci uvedeně, jednal za poplatníka i v jiných daňových záležitostech.

Připomínáme, že manželku nelze bez plné moci považovati za zmocněnce jejího manžela, jak se to mnohdy děje, asi v důsledku nesprávného výkladu ustanovení § 263, odst. 5 zákona o př. d., podle něhož však jest jen manžel ze zákona zmocněncem své manželky, nikoli naopak (viz i odst. 5 prov. nař. k § 263, odst. 1 cit. zák.).«

Z právní praxe.

Možnost požadování náhrady dodatečné škody po uzavření smíru se vzdáním se nároků do budoucna.

Nejvyšší soud vydal právě níže citované rozhodnutí v konkrétním případě, které v otázce nadepsané má zajisté zásadní a velmi důležitý význam, poněvadž jedná se o běžný případ, kdy pojišťovna za určité odstupné smiřuje jakékoliv nároky z úrazu do budoucna.

Konkrétní případ měl tento skutkový podklad:

Žalobce jel na motocyklu a byl poražen na veřejné silnici vedenou, ale nedostatečně opatřenou kravou.

Při pádu s motocyklu utrpěl úraz, pro který byl průvodce krávy trestně odsouzen podle § 335 tr. zák.

Pojišťovna snažila se zlikvidovati smírně věc, ale žalobce uzavřel s ní dohodu teprve, když v trestním řízení znalec lékař podal dobrozdání v tom smyslu, že zranění spočívá v ulomení výčnělku vnitřní kosti bércové, což má za následek trvalé zduření levého kolenního kloubu bez vlivu a omezení pohyblivosti kolenního kloubu.

Při narovnání uskutečněném v r. 1933, podepsal žalobce prohlášení, že narovnanou částkou jsou vyrovnány veškeré nároky z předmětné příhody vyplývající a že nemá žádných nároků, poněvadž částku narovnanou přijímá jakožto úplné odškodné.

V roce 1937 počalo však žalobci koleno hnisati a žalobce byl odeslán do nemocnice, kdež — dle jeho tvrzení — byl zjištěn tuberkulosní zánět kolena jako následek smířené-
ho úrazu.

Žalobce během pobytu v nemocnici podal žalobu na zaplacení ušlého výdělku a placení renty vzhledem k tomu, že následkem úrazu nyní je nezpůsobilý ku práci.

Prvý soud provedl důkaz písemným prohlášením žalobcovým o plném odškodnění a svědectvím likvidátora, který narovnání se žalobcem uzavřel, zamítl pak další důkazy a zamítl žalobu, vycházející z předpokladu, že znalecký posudek, na základě kterého žalobce dohodu uzavíral, byl pouze irelevantní pohnutkou a nemůže tudíž býti žalováno, poněvadž věc byla vyřízena nenapadatelným narovnáním.

Odvolací soud postavil se rovněž na stanovisko, že znalecký posudek byl pouze pohnutkou, která dle § 901 obč. zák. nemá právního účinku na platnost a závaznost ujednání »a chtěl-li se žalobce chrániti před event. následky možné nesprávnosti lékařského posudku, měl to při narovnání výslovně zdůrazniti«.

Dále uvedl odvolací soud, že omyl týkal se důvěry ve správnost lékařova posudku, nikoliv však předmětu narovnání.